

**Beklag inzake schorsing vervolging
verachten van de moorden gepleegd
op 7, 8 en/of 9 december 1982
te Fort Zeelandia, Paramaribo**

**Aan: Het Hof van Justitie
van Suriname**

Geven met verschuldigde eerbied te kennen:

De Klagers

allen te deze domicilie kiezende ten Kantore van het Advocatenkantoor Lim A Po aan de Mr. F.H.R. Lim A Postraat no. 14 te Paramaribo en voor wie als gemachtigden, zowel afzonderlijk als gezamenlijk optreden, met de macht van substitutie, Mr. M.I. Vos, Mr. S. Marica en Mr. H.A.M. Essed, advocaten bij het Hof van Justitie van Suriname, verder te noemen, "**Klagers**".

Het Bevel tot vervolging.

1. Klagers hebben bij beklagschrift d.d. 15 maart 2000 bij het Hof van Justitie hun beklag gedaan ter zake het uitblijven van vervolging van de strafbare feiten, waaronder foltering en doodslag van 15 mannen op 7, 8 en/of 9 december 1982 in het Fort Zeelandia te Paramaribo.

Klagers hebben daarbij het Hof van Justitie verzocht de Procureur-Generaal te bevelen de vervolging in te zetten tegen personen die van het plegen van voornoemde strafbare feiten worden verdacht.

Het Hof van Justitie heeft bij beschikkingen d.d. 31 oktober 2000, waarvan hierbij als **producties no. 1 en no. 2** kopieën worden gevoegd, de Klagers in hun verzoek ontvankelijk verklaard en de Procureur-Generaal bevolen de vervolging in te stellen. Ter uitvoering daarvan heeft de hoofdofficier van justitie, mr. S. Mohammedamin, op 17 november 2000 gevorderd dat de rechter-commissaris belast met de behandeling van strafzaken bij de Krijgsraad onverwijld zal overgaan tot het instellen van een gerechtelijk vooronderzoek. Op 7 december 2000 heeft de rechter-commissaris, wijlen mr. A. Ramnewash, bewilligd in voornoemd verzoek en is een gerechtelijk vooronderzoek ingesteld ter zake van hiervoor bedoelde strafbare feiten.

2. Klagers behoren ook tot de groep van personen die zich bij verzoekschrift d.d. 13 augustus 2012 tot de Krijgsraad hebben gericht, met het verzoek zich als belanghebbenden, verder te noemen de "Belanghebbenden" op grond van artikel 8 van het Amerikaans Verdrag voor de Rechten van de Mens, verder te noemen het "AVRM", te mengen in alle 8 december strafprocessen. Een kopie van voormeld verzoekschrift alsmede een kopie van de aanvulling daarop d.d. 7 april 2014 worden hierbij respectievelijk als **producties no. 3 en no. 4** gevoegd.

3. Bij schrijven d.d. 5 december 2012 heeft de Krijgsraad de Belanghebbenden bericht dat hun verzoek niet in behandeling kan worden genomen omdat 'de strafzaak' tegen alle 8 december verdachten bij zijn vonnis d.d. 11 mei 2012 is geschorst. Een kopie van voormeld schrijven wordt hierbij als **productie no. 5** gevoegd.

4. Bij schrijven d.d. 25 maart 2014 heeft de Krijgsraad de Belanghebbenden meegedeeld dat zij zich op de zitting van 7 april 2014 krachtens artikel 316 e.v. Sv mogen voegen, maar dan alleen in het strafproces tegen de verdachte Ritfeld.

Een kopie van voormeld schrijven wordt hierbij als **productie no. 6** gevoegd.

Waar in het hierna volgende gesproken wordt van de Klagers, worden eveneens de Belanghebbenden als hier voren vermeld bedoeld.

De Amnestiewet 2012 en haar gevolgen voor het strafproces

5. Op 5 november 2007 zijn 25 personen als verdachten van de strafbare feiten gepleegd op 7, 8 en/of negen december 1982 te Fort Zeelandia, verder te noemen de "Verdachten", door het Openbaar Ministerie gedagvaard.

Omstreeks maart 2012 waren alle onderzoeken ter terechtzitting afgerond en moest de Krijgsraad nog slechts een datum vaststellen voor het requisitoir van de auditeur-militair.

6. Op 5 april 2012 is de Amnestiewet 1989 (S.B. 1991 no. 68) gewijzigd (S.B. 2012 no. 49) en op 6 april 2012 is deze wijziging van de Amnestiewet 1989, verder tezamen met de oorspronkelijke Amnestiewet 1989 te noemen de "Amnestiewet 2012", in werking getreden. Met deze Amnestiewet 2012 is gepoogd de straffeloosheid voor van de aan de Verdachten ten laste gelegde strafbare feiten te bewerkstelligen en de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging voor te schrijven.

7. Op 13 april 2012 heeft de Krijgsraad de Amnestiewet 2012 ambtshalve betrokken bij de voorzetting van de behandeling van de strafzaken tegen de Verdachten.

De auditeur-militair heeft tijdens die behandeling geconcludeerd tot schorsing van de strafzaken voor onbepaalde tijd en wel tot dat het Constitutioneel Hof de inhoud van de Amnestiewet 2012 getoetst heeft aan de Grondwet en aan verdragen.

8. Op 11 mei 2012 heeft de Krijgsraad bij vonnis - waarin onder meer wordt overwogen dat de Amnestiewet 2012 mogelijk een schending van artikel 131 lid 3 van de Grondwet inhoudt - als volgt beslist: "Schorst de vervolging ingesteld tegen de verdachte bij dagvaarding d.d. 05 november 2007 totdat over het constitutioneelrechtelijk vraagstuk met betrekking tot artikel 131 lid 3 van de Grondwet is beslist".

9. Op 21 februari 2013 heeft de Auditeur-Militair de Krijgsraad mondeling geïnformeerd dat volgens zijn informatie de regering doende is een wetsvoorstel tot instelling van het Constitutioneel Hof in te dienen en er derhalve reden is om de schorsing van de vervolgingen te handhaven.

De Krijgsraad heeft daarop beslist de schorsing van de vervolging te handhaven.

10. Op 27 januari 2014 heeft het Hof van Justitie in het hoger beroep dat de verdachte Ritfeld had ingesteld tegen het voormeld vonnis van de Krijgsraad d.d. 11 mei 2012, dat vonnis vernietigd en de zaak terugverwezen naar de Krijgsraad.

11. Op 7 april 2014 heeft de Krijgsraad tijdens de behandeling ter terechtzitting van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld, toegestaan dat Klagers - in hun hoedanigheid van beledigde partij - zich in de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld voegen op grond van artikel 316 e.v. Sv, maar afgewezen hun verzoek zich als Belanghebbende in alle strafzaken te mengen op grond van artikel 8 AVR.M.

De auditeur-militair heeft op deze terechtzitting betoogd dat naar zijn oordeel het AVR.M geen rechtstreekse werking heeft in de Surinaamse rechtsorde en ook geen rechten toekent aan nabestaanden. Volgens de auditeur-militair schrijft dat verdrag juist voor dat die

verdragsbepalingen eerst in nationale wetgeving moeten worden omgezet om nationaal werking te kunnen hebben, hetgeen volgens hem in Suriname niet is geschied.

12. Op 2 februari 2015 heeft de Krijgsraad de behandeling ter terechtzitting van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld voortgezet en de auditeur-militair de gelegenheid geboden te rekwireren. De auditeur-militair heeft in reactie daarop geconcludeerd dat hij niet tot zijn strafeis kan overgaan, nu door het van kracht zijn van de Amnestiewet 2012 nog niet vaststaat of het Openbaar Ministerie wel ontvankelijk is of niet.

Ook betoogde de auditeur-militair daarbij dat hij het niet eens is met de overweging van het Hof van Justitie in zijn vonnis d.d. 27 januari 2014, dat ter zake de berechting van de verdachte Ritfeld de redelijke termijn ruimschoots is overschreden, althans heeft de auditeur-militair gesteld dat alle uitstellen en die strafzaak geheel op de wet gebaseerd zijn geweest. De auditeur-militair heeft de Krijgsraad tenslotte voorgesteld de behandeling ter terechtzitting van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld met een jaar uit te stellen.

13. Op 2 maart 2015 heeft de Krijgsraad de vordering van de auditeur-militair ingewilligd en beslist dat de behandeling van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld met een jaar wordt uitgesteld.

De Krijgsraad heeft daarbij onder meer overwogen dat op grond van het feitensubstraat de vervolging tegen de verdachte Ritfeld direct samenhangt met de vervolging tegen de overige Verdachten, en dat het om die reden niet mogelijk is de vervolging tegen Ritfeld voort te zetten, terwijl de vervolging van de overige Verdachten is geschorst.

De redenen van het onderhavig beklag

14. Klagers zijn van oordeel dat het Openbaar Ministerie in de persoon van de auditeur-militair, zich niet op deugdelijke wijze, en niet met gebruikmaking van alle hem ten dienst staande middelen, van zijn vervolgingsplicht heeft gekweten. Dit blijkt onder meer uit het navolgende.

15. De auditeur-militair heeft op de terechtzitting d.d. 13 april 2012 ten onrechte geconcludeerd dat hij in de voor Suriname “van toepassing zijnde verdragen” tevergeefs gezocht heeft naar “een ieder verbindende bepaling”, maar geen enkele heeft aangetroffen “waarmee de gewijzigde Amnestiewet strijdig zou zijn”. (Zie punt 3.2 van het vonnis van de Krijgsraad d.d. 11 mei 2012).

Immers, het Hof van Justitie heeft bij vonnis d.d. 27 januari 2014 in de zaak Ritfeld uitdrukkelijk gesteld dat artikel 8 AVRМ “rechtstreekse werking” heeft in Suriname. Het Hof van Justitie heeft daarbij uitdrukkelijk gesteld dat de toepassing van die bepaling niet alleen ziet op de bescherming van de belangen van een verdachte, maar dat de noodzaak voor de snelle afhandeling van strafzaken, oftewel de toepassing van onder meer artikel 8 AVRМ, mede ziet op “de gerechtvaardigde belangen van het (de) eventuele slachtoffer(s) van het feit”.

16. De auditeur-militair heeft daarna op de terechtzitting d.d. 7 april 2014 geheel in strijd met voorgaande overweging van het Hof van Justitie wederom geconcludeerd dat eventuele rechten van nabestaanden als vastgelegd in het AVRМ, eerst in nationale wetgeving moeten worden vastgelegd, alvorens in Suriname toepasselijk te kunnen zijn.

De auditeur-militair heeft dan ook meermaals blijk gegeven van een onjuiste opvatting over de toepasselijkheid, de werking en de reikwijdte van artikel 8 AVRМ in Suriname, alsmede over de gerechtvaardigde belangen die ook slachtoffers, zoals Klagers, bij de toepassing van die bepaling hebben.

17. De auditeur-militair heeft bovendien ten onrechte geconcludeerd dat de Krijgsraad, ook bij het ontbreken van een operationeel Constitutioneel Hof, niet bevoegd is in een concreet aan hem voorgelegd geval de taak van het niet operationeel Constitutioneel Hof over te nemen c.q. uit te voeren.

De auditeur-militair is hiermee geheel voorbij gegaan aan hetgeen Klagers als Belanghebbenden hebben gesteld in punt 80 van hun verzoekschrift d.d. 13 augustus 2012,

alsmede de daarbij overgelegde jurisprudentie, waarin in een vergelijkbare situatie, namelijk het niet operationeel zijn van de Raden van Beroep in belasting zaken, de gewone rechter zich bevoegd heeft geacht de taak van zulk een administratiefrechtelijk orgaan, zoals de Raden van Beroep, over te nemen c.q. uit te voeren.

18. De auditeur-militair heeft op de terechtzitting d.d. 26 november 2014 ten onrechte niet zelf getoetst hetgeen door de Klagers uitdrukkelijk geconcludeerd is en onder zijn aandacht is gebracht, namelijk dat de Verdachten niet tot het normadressaat van de Amnestiewet 2012 gerekend kunnen worden en aan die wet reeds op die grond dus überhaupt geen rechten kunnen ontlelen. De auditeur-militair heeft slechts verwezen naar het vonnis van de Krijgsraad d.d. 11 mei 2012, waarin de Krijgsraad heeft aangenomen dat de verdachten onder de werking van de Amnestiewet 2012 vallen.

Klagers verwijzen hiervoor naar de punten 85 tot en met 94 van hun verzoekschrift d.d. 13 augustus 2012 gericht aan de Krijgsraad, waarin op grond van de grammaticale interpretatie van de tekst van de Amnestiewet 2012 geconcludeerd wordt dat die wet niet op de Verdachten van toepassing is.

Klagers zijn van oordeel dat de auditeur-militair uit de aard van zijn vervolgingstaak de eerst aangewezen rechterlijk ambtenaar is om zelf te toetsen of een verdachte onder de werking van een Amnestiewet valt.

19. De auditeur-militair heeft op 2 februari 2015 ten onrechte geconcludeerd dat de lange duur van het proces niet in strijd is met de rechten van Ritfeld en Klagers. Immers heeft het Hof van justitie in zijn vonnis d.d. 27 januari 2014 juist uitdrukkelijk gesteld dat er een forse overschrijding van de redelijke termijn heeft plaatsgevonden, die niet te rechtvaardigen is. De auditeur-militair heeft dan ook geheel in strijd met de overwegingen van het Hof van Justitie in vonnis in het hoger beroep van de verdachte Ritfeld, voorgesteld de behandeling ter terechtzitting van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld met een jaar te schorsen.

20. De auditeur-militair tot slot heeft nagelaten het hem ten dienste staande rechtsmiddel van hoger beroep aan te wenden tegen de schorsing van de vervolging, ten einde de vervolging van alle verdachten te kunnen voorzetten. Integendeel heeft de auditeur-militair zich geconformeerd aan de schorsing van de vervolging van alle strafzaken, en zelf voorgesteld de behandeling van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld met een jaar te schorsen, welk voorstel door de Krijgsraad is overgenomen.

21. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de auditeur-militair:

- a) ernstige beoordelingsfouten heeft gemaakt met betrekking tot (i) de toepasselijkheid in Suriname van artikel 8 AVRМ en (ii) de rechten die Klagers daaraan ontlelen;
- b) geheel ten onrechte niet zelf getoetst heeft en voorbij is gegaan aan de conclusies van Klagers dat (i) de verdachten geen deel uitmaken van het normadressaat van de Amnestiewet 2012 en (ii) dat de gewone rechter bevoegd is in geval van het niet operationeel zijn van een administratiefrechtelijk orgaan als het Constitutioneel Hof, de taak van dat orgaan over te nemen c.q. uit te oefenen;
- c) geheel in strijd met de overwegingen van het Hof van Justitie in de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld, geconcludeerd heeft dat er geen overschrijding van een redelijke termijn heeft plaatsgevonden;
- d) in het geheel geen gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen die het Wetboek van Strafvordering hem geeft om tegen de schorsing van de vervolging van de Verdachten op te komen. Integendeel heeft de Auditeur-Militair zich geconformeerd aan de schorsing van de vervolging tegen alle Verdachten en zelf voorgesteld de behandeling ter terechtzitting van de strafzaak tegen de verdachte Ritfeld met een jaar te schorsen; en tot slot
- e) heeft geweigerd te rekwireren in de strafzaak tegen verdachte Ritfeld, waardoor de Krijgsraad geen enkele andere keus had dan om de vordering tot schorsing van het onderzoek ter terechtzitting toe te wijzen.

22. Klagers zijn van oordeel dat op grond van het voorgaande er alle reden is om zich wederom bij het Hof van Justitie te beklagen over het uitblijven van verdere vervolging en het Hof van Justitie te verzoeken aan het Openbaar Ministerie specifieke instructies te geven ten einde de vervolging van de Verdachten voortgang te doen vinden.

De rechtsgrond van de klacht

23. Art. 4 Sv stelt dat een belanghebbende bij het Hof van Justitie beklag kan doen indien een strafbaar feit niet wordt vervolgd of de vervolging niet wordt voortgezet. Daarenboven bepaalt artikel 4 Sv dat het Hof van Justitie de Procureur-Generaal, onder andere, kan bevelen dat de vervolging “zal worden ingesteld of voortgezet”.

Voornoemd beklagrecht moet mede worden bezien in het licht van art. 3 Sv, welke niet alleen bepaalt dat de Procureur-Generaal waakt voor de “richtige” vervolging van strafbare feiten, maar ook stelt dat hij daartoe bevelen geeft aan de andere leden van het Openbaar Ministerie.

24. Artikel 4 Sv “is bedoeld als [c]orrectief tegen de nadelen die uit twee beginselen van onze strafrechtspleging kunnen voortvloeien: uit het opportuniteitsbeginsel en uit het beginsel dat de vervolging bij uitsluiting bij organen van de staat berust, het vervolgingsmonopolie”.¹

“Het eerste opent de mogelijkheid, dat strafbare feiten ten onrechte niet vervolgd worden, het tweede sluit particulieren, zelfs benadeelden en belanghebbenden, van rechtstreeksche deelneming aan de vervolging uit. Het monopolie der staatsvervolging maakt het toekennen aan het publiek van indirecten invloed op het instellen en voortzetten der vervolging, van een recht tot beklag, noodzakelijk [...]”.²

“Bij de beoordeling van het beklag gaat het Hof [...] als het ware op de stoel van het OM zitten en beoordeelt daarbij ook ‘haalbaarheid’ en ‘opportuniteit’; in beklagzaken is sprake van vol beroep en niet slechts van marginale toetsing”.³ “De beklagregeling [...] brengt immers mee dat de hantering van het opportuniteitsbeginsel (en de beoordeling van de haalbaarheid) door het Openbaar Ministerie in volle omvang door het Hof wordt getoetst [...]”.⁴

Onderhavig beklag betreft vanzelfsprekend alleen de opportuniteit en haalbaarheid van de voortzetting van de vervolging.

25. . ‘Het geval van niet verder vervolgen doet zich’, zo stelt Corstens, voor als het openbaar ministerie een éénmaal aangespannen vervolging niet doorzet’.⁵

Een beklag ex art. 4 Sv kan in beginsel betrekking hebben op alle bevoegdheden die vanwege het vervolgingsmonopolie bij uitsluiting worden uitgeoefend door de vervolgingsambtenaar en die voortvloeien uit het opportuniteitsbeginsel, mits deze van invloed kunnen zijn op de (verdere) vervolging. Daartoe behoren dus niet alleen de bevoegdheden tot het instellen van de vervolging tegen een verdachte, respectievelijk de beslissing te vervolgen voor een bepaald feit.

26. Ook de wijze waarop het Openbaar Ministerie haar bevoegdheden aanwendt nadat eenmaal de vervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting is aangevangen kan immers van rechtstreekse invloed zijn op de voortzetting van de vervolging. Een beklag ex art. 4 Sv kan zich derhalve ook uitstrekken tot de uitoefening van deze bevoegdheden.

¹ G.J.M Corstens, *Waarborgen rondom het vervolgingsbeleid*, Proefschrift Universiteit van Amsterdam, 1974: IJmuiden Vermande Zonen, p. 69.

² Bijl. Hand. II 1917/1918, 77 stuk 1, p. 44/45 in folio Stb. 1921, 14.

³ Hoge Raad 25 juni 1996, NJ 1996, 714.

⁴ Hoge Raad 25 juni 1996, NJ 1996, 714.

⁵ G.J.M. Corstens, *Waarborgen rondom het vervolgingsbeleid*, Proefschrift Universiteit van Amsterdam, IJmuiden: Vermande Zonen 1974, p. 77.

27. Tot voornoemde categorie van bevoegdheden behoren in ieder geval de bevoegdheid van de vervolgingsambtenaar tot:

- a) het instellen van hoger beroep tegen beschikkingen omtrent schorsing als bedoeld in art. 12 Sv;
- b) het instellen van een vordering tot de opheffing van de schorsing van de vervolging als bedoeld in art. 11 lid 1 Sv;
- c) het instellen van een vordering tot het nemen van elke rechterlijke beslissing als bedoeld in artikel 312 Sv; en
- d) voorlezing en overlegging van zijn vordering als bedoeld in artikel 297 lid 1 Sv.

28. De aanwending van laatstgenoemde bevoegdheid is noodzakelijk voor de voortzetting van de vervolging. De aanwending van de overige, hiervoor genoemde, bevoegdheden kunnen, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, daarvoor noodzakelijk blijken. Klagers stellen zich op het standpunt dat het Openbaar Ministerie sinds 11 mei 2012 consequent heeft verzaakt deze bevoegdheden aan te wenden toen de noodzakelijkheid daarvan telkenmale bleek.

29. Ten overvloede brengen Klagers ook beleefd onder de aandacht van het Hof van Justitie dat toetsing van de Amnestiewet 2012 aan artikel 131 lid 3 GW niet slechts mogelijk is langs de weg van artikel 144 GW, maar evenzeer langs de weg van artikel 137 GW. Immers, een wetgevingshandeling die in strijd is met artikel 131 lid 3 GW is immers ook automatisch in strijd met artikel 10 GW, welke strijdigheid de gewone rechter op grond van artikel 137 GW wel degelijk mag toetsen. (Klagers verwijzen hiervoor naar de noot van mr. G.N. Best bij de uitspraak van het Hof van Justitie in het Surinaams Juristenblad van 2014 no 1, pagina 125 tot en met 128, waarvan hierbij als **productie no. 7** een kopie is gevoegd).

Naar het oordeel van Klagers hoeft de Krijgsraad dus ook om deze reden niet het oordeel van het overigens nog steeds niet operationele Constitutioneel Hof af te wachten, maar is de Krijgsraad bevoegd de Amnestiewet 2012 zelf te toetsen.

30. Gelet op het voorgaande stellen klagers zich op het standpunt dat het Openbaar Ministerie het vervolgingsbevel van uw Hof d.d. 31 oktober 2000 niet naar de strekking uitvoert. De hiervoor geconstateerde, pertinent onjuiste beoordelingen, alsmede vormen van plichtsverzuim, zijdens de vervolgingsambtenaar, kunnen niet worden beschouwd als een loyale en proactieve uitvoering van voornoemde beschikking.

31. Klagers hebben een belang bij een beklag van de aard als hier aan de orde. Het belang van de klagers is in de eerste plaats gelegen in hun verdragsrechtelijk erkende recht op berechting van de verdachten binnen een redelijke termijn.⁶

32. Uit het systeem der wet volgt bovendien 'dat de verdachte nadat het onderzoek op de terechtzitting is aangevangen in het algemeen aanspraak heeft op voortzetting der procedure totdat een einduitspraak is gegeven, en daarom in beginsel te dien aanzien als belanghebbende in de zin van art. 12 Sv moet worden beschouwd'.⁷ Dit uitgangspunt lijdt alleen uitzondering indien 'feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat de verdachte in het onderhavige geval geen belanghebbende als evenbedoeld is'.⁸

33. Gelijk verdachten, maken ook benadeelden, in hun hoedanigheid van belanghebbende in de zin van art. 4 Sv, aanspraak op voortzetting van een strafprocedure totdat een einduitspraak is gegeven. Ook op grond hiervan moeten Klagers als belanghebbende bij het beklag van de aard als hier aan de orde worden beschouwd.

⁶ IACtHR, *Manuel Cepeda Vargas v. Colombia*, 26 May 2010, Series C No. 213, para. 128.; IACtHR, *Gelman v. Uruguay*, 24 February 2011, Serie C, No 221, para. 255.

⁷ Hoge Raad 28 februari 1984, ECLI:HR:1984:AC8323, NJ 1984, 490, § 4.1.

⁸ Ibid.

34. Het Hof van Justitie wordt hierbij verzocht de overgelegde producties no.'s 1 tot en met 7 als hier ingelast en woordelijk herhaald te beschouwen.

De aan de Procureur-Generaal te geven instructies

35. Gelet op het voorgaande verzoeken Klagers uw hooggeacht Hof van Justitie om met gebruikmaking van haar bevoegdheid uit hoofde van art. 4 Sv de Procureur-Generaal te bevelen dat hij aan het (betreffende lid van het) Openbaar Ministerie opdraagt zo spoedig mogelijk:

- a. te vorderen dat de schorsing van de vervolging in de strafzaken tegen alle beklaagden die daartegen geen beroep hebben aangetekend met onmiddellijke ingang wordt opgeheven;
- b. te vorderen dat de schorsing van het onderzoek ter terechtzitting in de strafzaak tegen beklaagde Ritfeld met onmiddellijke ingang wordt opgeheven;
- c. te vorderen dat de Krijgsraad zo spoedig mogelijk oordeelt dat de Amnestiewet 2012 buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met art. 10 GW;
- d. zo spoedig mogelijk nadat de schorsing van de vervolging, respectievelijk de schorsing van het onderzoek ter terechtzitting is opgeheven en de krijgsraad heeft geoordeeld dat de amnestiewet buiten toepassing moet worden gelaten, in de strafzaken tegen alle beklaagden te rekwireren, opdat de Krijgsraad in de strafzaken tegen alle beklaagden kan overgaan tot beraadslaging over de hoofdvragen van de artikelen 335 en 336 Sv.

Hetwelk doende enz.

Paramaribo 12 mei 2015

Mr. M.I. Vos

Mr. S. Marica

Mr. H.A.M. Essed